

at være i den Situation. Smidlertid ligger der, hvad jeg let skal eftervise, en lille Misforstaaelse til Grund for den høiterebe Ministers Opfattelse af mine Udtalelser. Angaaende det Exempel, jeg fremdrog, at en Modehandlerinde havde en forfalden Mand, bemærkede jeg, at man der ganske vist kunde tænke sig, at Manden kunde komme og disponere over hendes Indbo, eller hvad hun ellers havde erhvervet, og hvad der gjælder om Mandens Stilling til hans Kone, naar hun er Modehandlerinde, gjælder naturligvis ogsaa, naar Manden er Arbeidsmand og hans Kone Dagleierse. Kan Manden i det ene Tilfælde tage Modehandlerindens Indbo, kan han ogsaa i det andet Tilfælde tage den Smule Indbo, som Konen har erhvervet som Dagleierse. Men det, som jeg særlig fremhævede, var, hvorledes Forholdene virkelig stillede sig i det praktiske Liv; og i det praktiske Liv vil den Slags Tilfælde ikke let forekomme. Man maa huske paa, hvad det er for Tilfælde, man paa dette Omraade har at gjøre med. Det er saadanne Tilfælde, hvor Manden er forfalden til Drik; derhos er Forholdet gjerne dette, at der foruden Konen er en hel Del Børn, og at Familien er sunken ned til den yderste Fattigdom, inden Konen tager det Parti at forlade Manden og kaffe sig et eller andet lille Hul, hvor hun kan være og bo med Børnene og saa slaa sig igjennem ved Dagleierarbejde og deslige. I saadanne Forhold er der nu intet Indbo at tage; de, der kjende en Smule til saadanne ulykkelige Forhold, ville vide, hvilken Armod der altid er tilstede. Et Sengestæde og en Stol ere ofte hele det Indbo, der findes, og der bliver ikke Spørgsmaal om, at Manden tager det fra hende. Det, der nærmest kunde være Spørgsmaal om at tage, var ligesom hendes Pengefortjeneste; men selv om Manden kunde have i sinde at tage en Stol eller deslige, vil han i Reglen have saa megen Skamfølelse, at han ikke vil komme for at plyndre Konen ud, uden at han har taget en dygtig Snaps iforveien, og saa vil Forholdet komme til at fremtræde i Form af Spektakler paa Konens Bopæl, og der vil da være god Grund for Politiet til at skride ind. Jeg har, som sagt, været i adskillige Tilfælde, hvor jeg har maattet skjærme Konen mod Mandens Brutalitet og forbyde ham at komme paa Konens Bopæl; men der har aldrig været den mindste Antydning af, at Mandens Vrinde var at tage hendes Penge eller Løvsøregjenstande. Disse ville ogsaa altid være saa lidt værdifulde, at de i Reglen ikke egne sig til at være Salgs-gjenstande.

**Justitsministeren** (Nelleman): Ja, jeg skal blot i den Anledning bemærke, at, naar der Intet er at tage, er der Intet at tage. —

Det, jeg ved mine Bemærkninger før vilde fremhæve, var i Grunden kun dette, at det er noget mere tilfældigt, om Politiet af andre Grunde kan komme til at blande sig i de Sjæverier. Politiet kan ikke komme til at blande sig deri, blot fordi Manden kræver at komme til at udøve Raadigheden over de Ting, Konen maatte besidde; thi det er hans ligefremme Ret, saalænge Formuesællestabet ikke er ophævet. Forresten skal jeg kun tilføie, at jeg tror ingenlunde, at det er saa ganske ualmindeligt, at en saadan Kone, der faktisk er forladt af Manden eller har forladt Manden — hvorledes det nu er opstaaet fra Begyndelsen af — kan erhverve noget Mere, saa at der virkelig kan være Tale om at tage Sengestæder og sætte paa Assistenthuset og deslige; det tror jeg forekommer meget ofte. Jeg vil ikke tale om et Tilfælde, der blev meget omtalt i engelske Blade, da en Sag af samme Art som denne var for der og netop i et meget grelt Lys lod fremtræde Mandens Ret i saa Henseende. Det var et Tilfælde, hvor en Kone, hvis Mand havde forladt hende for at gaa til Australien, ved megen Flid havde tilveiebragt et Hjem, hvor hun havde en Butik, og der hændte det efter nogen Tids Forløb, at Manden kom hjem og besøgte Konen, der var saa velvillig at modtage ham. Saa gik hun ud en Eftermiddag at spadserere, og da hun kommer hjem finder hun fremmede Folk i Butiken. Hun spørger dem da om, hvad de ville der, og faaer det Svar: „Vi have kjøbt det Hele af deres Mand.“ Dertil var jo ikke det Allermindste at sige.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 46 St.

**Orenboll:** Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

**Jessen:** De Herrer, som maatte anse dette Lovforslag for at være af den Bessaffenhed, at det dog muligvis kunde gjøre nogen Nytte, vil jeg fraraade at stemme for Nedsættelse af et Udvalg, thi det er dog klart, at dersom der nedsættes et Udvalg angaaende denne Lov, vil der nødvendigvis blive draget saamange Betragtninger ind angaaende det hele Forhold, at det vil føre til, at dette Udvalg ikke nogeninde bliver færdigt.